

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: BREV TIL: Faber, Jytte Johanne FRA: Ewald, Johannes (1856-10-15/1908-02-23)

Citation: Ewald, Johannes: "BREV TIL: Faber, Jytte Johanne FRA: Ewald, Johannes (1856-10-15/1908-02-23)", i *Breve til mine Børn fra Paris*, Gyldendalske Boghandel Nordisk, s. 156. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001913015-000-shoot-L00191301500000010.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve til mine Børn fra Paris

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ewald, Johannes, *Breve til mine Børn fra Paris*,

JEG kommer hjem fra min Absinttime.

Det er ikke Absint, men Amere picon, der ikke er nær saa slem og meget bedre. Og saa er det jo kun i Paris.

Paa mit Bord finder jeg Telegrammet fra Konens Mand.

Grand père danois, staar der. En Pige.

Godt, min Herre.

Dansk er jeg til Fingerspidserne, og Bedstefar har jeg været til Neglerødderne fra den Morgen 9,5, da jeg satte mig i Toget til Paris.

Og naturligvis er det en Pige.

Det er Pigernes Tid.

Naar min Datterdatter er femten Aar, er hun klogere end sin Bedstefar. Naar hun er atten, vil hun kunne ernære sig ved sin Profession. Naar hun er treogtyve, kan hun forsørge en Mand. Naar hun er s. 157femogtyve, stemmer hun ved Rigsdagsvalg.

Det kommer mig slet ikke overraskende, antagelig fordi jeg ikke har tænkt paa andet i al den Tid, jeg har været hernede, og i de sidste Dage ventet det i stor Spænding.

Men selvfølgelig er det en Festdag og skal fejres som saadan.

Heldigvis er jeg nybarberet. Gik jeg hen til den monsieur, som plejer at skrabe mig, og som jeg med stort Besvær har faaet til at forstaa, at jeg ikke er en Preusser, vilde jeg utvivlsomt i Mangel af bedres Havelse invitere ham med.

Saa ifører jeg mig langsomt og sindigt min Festdragt og binder med særdeles Omhu mit Slips foran det store, guldrammede Spejl. Det er i Dag første Gang jeg kaster et Blik deri.

Men jeg er jo ogsaa en anden Mand i Dag og maa sé, hvordan denne anden tager sig ud.

Ganske godt, forekommer det mig.

s. 158Lidt slidt i Kanterne naturligvis, ikke nogen frisk Turist-Vulkan, men heller Ikke noget gammelt Krater. Forholdsvis klare Øjne og saa megen Mave, som i Danmark er den første Betingelse for, at man kan gøre sig Haab om en Orden eller en Titel.

Jeg afslaar dem paa Forhaand begge to.

Professoren vilde gøre mig for lig de andre. Og min Datterdatter skal dække mit Knaphul.

„Un fiacre, s'il vous plaît, madame,“ siger jeg til Hotellets concierge. mens jeg trækker mine Handsker paa.

Jeg faar en af dem med de nye kvindelige Kuske, hvilket naturligvis straks sætter min Stemning en Grad op og styrker mig i min Overtro.

„Café américain, madame, s'il vous plaît.“

„Café américain, monsieur.“

Det er første Gang jeg tillader mig at spise paa en af de dyre Restauranter. Jeg bestiller mig en umaadelig fin diner og s. 159vælger mig efter nøje Prøvelse af Kortet et Par særdeles aristokratiske Vine.

Hvad gør saa det, om mine sidste Penge gaar?

Min Datterdatter vil utvivlsomt hente mig hjem igen.

Kældermesteren kommer med sit støvede Skødeskind.

Varsomt og kærligt trækker han Vinen op ... han behandler Flasken saa ømt, som var den et nyfødt Barn. Og saa dyr er Vinen, at jeg fra nu af sér mig omgivet af en Stab af Tjenere og Piccolo'er, der betragter og betjener mig med den Ærbødighed, som skyldes min nye Stilling i Samfundet.

Men alt som nu Maaltidet skrider frem i al sin festlige Højtid, og jeg har tømt mine Glas — for Dagens Heltinde, for Konen og hendes Mand, for vores allesammens Bedstemor — kommer jeg saa ubeskrivelig til at længes efter en at snakke med.

Ikke min Datterdatter naturligvis. Hun kan forhaabentlig ikke snakke.

s. 160 Ingen af Jer ... ikke vores Mor en Gang. For hvad skulde vi sige til hinanden i Dagens Anledning, som vi ikke længe har sagt os selv.

Ikke Konens Mand heller. For hvad kunde jeg sige til hans lille Families Berøm, som han ikke selv havde stærkere Ord for.

Det skulde være en fremmed.

Nej ... ikke en fremmed, men én, som kendte mig og ikke Jer.

Jeg leder i min Erindring og finder hende straks.

Jeg var utrolig forelsket i hende i gamle Dage.

Vi festede, saa der stod Gny af det i Byen, hvor vi opholdt os. Vi var unge, og det var Sommer. Midt i de lyse Nætter kørte vi ud i Landet, over gyngende Pontonbroer, hvor Vandet hviskede om Vognhjulene, langs grønne Enge, gennem friske Skove, hvor Fuglene vaagnede og takkede Vorherre for Liv og Lykke.

Hun var saa smuk. Hun var saa stærk s. 161 og saa nervøs, saa klog og saa morsom ... aldrig ens og altid den samme.

Jeg husker engang ...

Vi havde været i Teatret og spiste paa en stor Restaurant med Musik. Italianere eller Ungarere eller saadan noget musikalsk Røverpak.

Pludselig opdagede jeg, at Dirigenten ligesom i Søvn kom gaaende henimod os med smaa Skridt, alt mens han strøg sin Violin, saa Strengene sang og sukkede.

Men han sov Fanden ikke, den Flab.

Han stirrede paa min Veninde med ufordulgt Beundring og grinede med sine hvide Tænder. Nærmere og nærmere kom han, og efter ham alle hans Musikanter, spillende, stirrende, grinende.

Hun lo og rystede sit store, røde Haar, der stod som et Brus af Guld om hendes Hoved.

Det var stærke Dage. Og saa havde vi den Forstand ikke at gifte os, og det Held at blive lykkelige begge to.

Hende skal det være.

s. 162 Jeg ønsker mig hende herhen og flytter mig over paa en Stol, for at hun kan sætte sig i Sofaen, naar hun kommer.

For hun maa jo komme.

Tid og Rum og Penge betød aldrig noget for os, naar vi vilde sés. Det er utænkeligt, at hun ikke skulde vide, jeg venter hende i Aften.

Og hvorfor skulde hun ikke være i Paris?

Det vilde da være et umaadeligt Uheld, som der slet ingen Mening er i at forestille sig.

Naar saa hun kommer ind paa sin hastige Maade med Hovedet lidt sænket, begynder hun med at skælde mig ud, fordi jeg har spist, før hun kom. Jeg glæder mig over, saa smuk hun er endnu, og siger ikke noget til det.

Saa giver hun sig til at knække Nødder og ærter mig imens, som hun plejede.

„Det er forfærdelig trist at sé en igen, man har holdt af, naar han er saa gruelig afpillet,“ siger hun.

s. 163 „Jeg kan Gudskelov ikke gøre Gengæld.“

„Du er jo en fuldkommen Ruin. Og det ser ikke ud til, der er nogen, som er interesseret i at bevare Resterne. — Hvor er dit Haar henne? Hvor er dine Tænder?“

„Ja, det véd du ikke,“ siger jeg skælmsk.

„Véd du det da?“

„Om jeg véd ...“

Og saa fortæller jeg, at jeg har fordelt mit Haar med rund og retfærdig Haand paa fem unge Hoveder, hvor det gror skønt og mangfoldigt. Og af mine Tænder blev der rigelig nok til fem unge Munde, hvem jeg daglig lærer at lé og at bide.

„Ja saa,“ siger hun stille.

Hun har ingen Børn.

Men jeg skaaner hende ikke.

„Ja ... og saa er der kommen en ganske ny lille én ... i Morges Klokken syv ... en lille bitte én, som allerede har en Smule Haar til at begynde med og faar Tænder, inden Aaret er omme.“

Hun nikker glad til mig med vaade Øjne s. 164 og rækker mig over Bordet sin Haand, som jeg kysser.

„Fortæl mig det,“ siger hun.

Og saa fortæller jeg.

Jeg glemmer intet ... ikke den mindste Lysstraale, ikke den svageste Skygge, I har kastet over mit Liv i den Tid, I har været hos mig. Hver lille Angst og hvert stort Haab betror jeg hende. Jeg tømmer til Bunds mit Væld af Minder, om hvad jeg har oplevet med Jer ... alt det, jeg har fortalt andre saa tit, men som er nyt for hende.

Vi snakker om, hvordan mon den lille nye Pige kan være ... hvor meget af mit og mines, hun vel har taget med sig ind i Livet ... hvordan det vel vil blandes med hendes Fædreearv.

Vi fantaserer over hendes Fremtid, udkaster Planer, Tvivl, Formodninger ...

Til sidst bliver vi jo tavse.

Min gamle Veninde støder sit Glas mod mit.

„Skaal, Bedstefar,“ siger hun. „Tænk, s. 165 at du skulde blive saa sat og fornuftig paa dine gamle Dage. Gud ské Lov, vi ikke giftede os med hinanden.“

„Amen,“ siger jeg.

... Det er langt over Midnat.

Sofaen er tom, og det har den været hele Tiden. Flaskerne er tomme, og det var de ikke til at begynde med.

Jeg kalder paa Kassereren og begærer min Regning.

Firsindstyve francs ...

Omhyggelig gemmer jeg Papiret i min Tegnebog.

Jeg har aabnet en Konto for min Datterdatter.

Og det lader til, hun bliver en rask Pige.